

Arrest

nr. 216 608 van 11 februari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 6 juli 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 juni 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij op 14 juni 2018 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 juli 2018 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, komt samen met zijn moeder op 13 september 2012 toe op Belgisch grondgebied en zijn moeder dient op 13 september 2012 een asielaanvraag in.

Op 26 augustus 2013 wordt verzoeker achttien jaar.

Op 7 januari 2014 dienen verzoeker en zijn moeder een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 6 februari 2014 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding deze aanvraag ontvankelijk.

Op 3 april 2014 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten opzichte van de moeder van verzoeker de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 2 september 2014 (RvV 2 september 2014, nr. 128 568).

Op 27 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag van 7 januari 2014 ongegrond wordt verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 139 690 van 26 februari 2015 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 26 augustus 2014 dienen verzoeker en zijn moeder een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 15 september 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de moeder van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}). Verzoeker wordt eveneens op deze beslissing vermeld.

Op 24 september 2014 dienen verzoeker en zijn moeder een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 25 september 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 26 augustus 2014 onontvankelijk wordt verklaard. Op 26 september 2014 wordt tevens aan verzoeker en zijn moeder bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest van de Raad nr. 139 689 van 26 februari 2015 wordt het beroep tegen deze beslissingen verworpen.

Op 17 februari 2015 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 24 september 2014 onontvankelijk verklaard.

Op 17 februari 2015 worden aan verzoeker en zijn moeder bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten.

Bij arrest van de Raad nr. 186 519 van 8 mei 2017 wordt het beroep tegen de beslissingen van 17 februari 2015 verworpen.

Op 13 juni 2017 dienen verzoeker en zijn moeder een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 7 augustus 2017 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard.

Op 16 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag ongegrond wordt verklaard. Er worden ten opzichte van verzoeker en zijn moeder bevelen genomen om het grondgebied te verlaten. Nadat deze beslissingen op 29 januari 2018 werden ingetrokken, verwerpt de Raad bij arrest nr. 201 533 van 22 maart 2018 het beroep tot nietigverklaring van deze beslissingen.

Op 2 februari 2018 geeft de arts-adviseur haar advies.

Op 12 februari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van 13 juni 2017 ongegrond wordt verklaard. Op 12 februari 2018 worden aan verzoeker en zijn moeder bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten. Bij arrest nr. 205 769 van 22 juni 2018

verwerpt de Raad de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid omdat tegen deze beslissingen geen vordering tot schorsing werd ingediend. Bij arrest nr. 210 898 van 12 oktober 2018 vernietigt de Raad de drie beslissingen van 12 februari 2018.

Op 14 juni 2018 worden verzoeker en zijn moeder opgepakt.

Op 14 juni 2018 worden verzoeker en zijn moeder gehoord.

Op 14 juni 2018 wordt ten aanzien van verzoeker en zijn moeder een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Bij arresten met nrs. 205 771 en 205 773 van 22 juni 2018 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze beslissingen. Er worden geen beroepen tot nietigverklaring ingesteld tegen deze bevelen.

Op 14 juni 2018 wordt verzoeker een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Aan de Heer, die verklaart te heten⁽¹⁾:

Naam : C. P. (...)

voornaam : D. D. S. (...)

geboortedatum : (...).1995

geboorteplaats : C. (...)

nationaliteit : Angola

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 14.06.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod ⁽²⁾

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☒ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die aan haar werden betekend op 6.03.2015 en 21.03.2018 (bijlages 13). Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkenes asielaanvraag (als minderjarige zijn moeder volgend) en regularisatieaanvragen op basis van medische redenen werden geweigerd.

Betrokkenes regularisatieaanvraag op basis van humanitaire redenen werd eveneens afgewezen.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene samenwoont met zijn moeder C. P. F. (...) (°(...).1951). Uit het administratief dossier blijkt dat ook betrokkenes moeder een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen.

Betrokkenes moeder verblijft net als hij illegaal in het Rijk en heeft dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het hele gezin zal België moeten verlaten. Deze beslissing betekent dan ook geen schending van artikel 8 EVRM.

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Betrokkene werd gehoord op 14.06.2018 door de politiezone van MINOS en verklaart dat hij geen kinderen of partner in België heeft. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Betrokkene werd gehoord op 14.06.2018 door de politiezone MINOS en verklaart dat hij in België is omwille van politieke problemen met zijn moeder in Angola en dat hij niet kan terugkeren uit schrik.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het (land waarnaar hij teruggestuurd wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 14.06.2018 door de politiezone van MINOS en verklaart dat dat hij geen ziektes heeft.

Betrokkene brengt dus geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

*Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.
(...)"*

Bij beslissing van 6 juli 2018 wordt verzoeker een nieuwe termijn van 6 juli 2018 tot 5 augustus 2018 toegestaan om het grondgebied te verlaten.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“III. Middelen tot nietigverklaring

2.1. Eerste middel : schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, de artikelen 62, 74/11, 74/13 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de algemene rechtsbeginselen, in casu schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheids- en redelijsheidsbeginsel.

2.1.1. Met betrekking tot het opleggen van het inreisverbod

1.

Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokkene, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu verweerder het inreisverbod enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat aan verzoeker reeds eerder bevelen om het grondgebied te verlaten werden betekend en dat verzoeker een risico vormt op onderduiken

Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleden van verzoeker en met de gezondheidstoestand van verzoekers moeder conform artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van dit inreisverbod.

Immers, verweerder is genoegzaam op de hoogte van het feit dat verzoekers moeder ernstige medische problemen heeft en zelfs onmogelijk naar haar land kan terugkeren (verzoeker en zijn moeder werden op 6 juli 2018 vrijgelaten uit het gesloten centrum omwille van medische redenen).

Gelet op het feit dat verzoekers moeder voortdurend medische verzorging en opvolging nodig heeft, kan er van risico op onderduiken geenszins sprake zijn.

Dat het inreisverbod als motivering enkel vermeldt dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen, doch geen verdere motivering geeft waarom het absoluut noodzakelijk is dat aan verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd, temeer daar verzoeker en zijn moeder verder medische zorg en opvolging in België nodig hebben en onmogelijk naar Angola kunnen gerepatrieerd worden.

Dat geen enkele motivering wordt gegeven waarom het in concreto absoluut noodzakelijk is om een inreisverbod op te leggen, noch rekening wordt gehouden met de medische toestand van verzoekers moeder.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van de artikelen 74/11 en 74/13 Vw.

2.

Dat de bestreden beslissing als motivering voor de afgifte van een inreisverbod enkel verwijst naar de eerder aan verzoeker betekende bevelen.

Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Dat daarbij de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat de noodzaak voor het afleveren van het inreisverbod dan ook op een stereotype wijze gemotiveerd werd, nu nergens verwezen wordt naar het concrete medische dossiers van verzoeker en zijn moeder en zij een procedure lopende hebben tegen de ongegrondheidsbeslissing aangaande hun aanvraag 9ter Vw.

Dat " vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn".

Dat in casu de motivering voor de afgifte van het inreisverbod met een stereotype, geijkte en eenvoudige formulering werd gemotiveerd en dan ook duidelijk niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

2.1.2. Met betrekking tot de duur van het inreisverbod

1.

Dat overeenkomstig artikel 74/11 §1, eerste en tweede lid Vw. een inreisverbod kan opgelegd worden indien een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd en dit voor een periode van maximum 3 jaar.

Dat het inreisverbod dus een termijn kan inhouden van 1 dag tot 3 jaar, waarbij rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

Verweerder beschikt dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid terzake, doch in de bestreden beslissing wordt automatisch toepassing gemaakt van een termijn van 3 jaar.

Dat in casu een inreisverbod voor 3 jaar aan verzoeker wordt opgelegd met als motivatie dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten.

Bovendien zou een inreisverbod van 3 jaar proportioneel zijn in het belang van de immigratiecontrole.

Dat het inreisverbod dan ook niet op een afdoende manier motiveert waarom aan verzoeker een inreisverbod voor 3 jaar dient te worden opgelegd en hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden met een inreisverbod van kortere duur.

Immers, conform artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° Vw. kan een inreisverbod van maximum drie jaar worden opgelegd 'indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd' en wordt, overeenkomstig het eerste lid, de duur van het inreisverbod vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook een termijn van 3 jaar moet worden opgelegd.

Het letterlijk vermelden dat een inreisverbod wordt opgelegd omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, vormt geen motivering wat de duur van het inreisverbod betreft, noch een verwijzing naar specifieke omstandigheden van het geval (RvV, 3 mei 2016, nr. 167.113).

Dat ook de overige door verweerder aangehaalde redenen, niet kunnen worden weerhouden en geenszins de noodzaak aantonen om een inreisverbod van 3 jaar op te leggen. Nergens werd immers aangetoond dat hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden met een inreisverbod van kortere duur.

2.

Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd.

Dat deze kennelijk wanverhouding tot uiting komt in het feit dat verzoeker en zijn moeder om medische redenen verder in België dienen te verblijven (en zelfs om deze redenen niet naar Angola kunnen gerepatriëerd worden).

Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Dat dit in casu niet gebeurd is, nu de elementen in het dossier van verzoeker eenvoudigweg worden genegeerd, zodat er sprake is van een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel."

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In de middelen wordt de schending aangehaald van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht inzake bestuurshandelingen, de artikelen 62, 74/11 en 74/13 Vw., de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van artikel 8 EVRM.

Verzoekende partij stelt dat onvoldoende gemotiveerd waarom er een inreisverbod werd opgelegd, en dat tevens onvoldoende gemotiveerd werd waarom er voor de duur van 3 jaar geopteerd werd. Er wordt verwezen naar de medische problematiek die niet onderzocht zou zijn en men stelt dat de inmenging in het privéleven en in het gezinsleven disproportioneel is.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de betreden beslissing duidelijk het determinerend motief vermeldt op grond waarvan zij is genomen.

In de motieven wordt inderdaad verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite waarom verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat hij "geen gevolg (heeft) gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten", met name deze aan hem betekend op 06.03.2015 en op 21.03.2018 en ook "Hij weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen" en hij "geïnformeerd werd door de Stad Antwerpen over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek".

Daarnaast worden in deze beslissing de specifieke omstandigheden aangehaald waarom een termijn van drie jaar wordt opgelegd en proportioneel wordt geacht, met name omdat verzoeker "geen enkel wettelijk motief (heeft) om alsnog in België te verblijven" en "gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven". Tevens wordt uitdrukkelijk vermeld dat rekening

werd gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 Vw., dat een schending van artikel 8 EVRM niet aan de orde is en een schending van artikel 3 EVRM evenmin.

Er wordt gewezen op de afgewezen regularisatieaanvraag om humanitaire redenen. En tot slot wordt ook gesteld dat uit onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld "door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval".

Er is vast te stellen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wel degelijk rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier.

Er wordt tevens opgemerkt dat over de 9ter-aanvraag van de verzoeker en zijn moeder op 12.02.2018 een ongegrondheidsbeslissing werd genomen. De omstandigheid dat hiertegen beroep werd aangetekend brengt niet mee dat deze beslissing onwettig is, wel integendeel. Die beslissing geniet immers volgens het 'privileège du préalable' het vermoeden van wettig te zijn., zolang deze niet werd vernietigd. In die beslissing van 12.02.2018 wordt verwezen naar het advies van de arts-adviseur van 02.02.2018, waaruit blijkt dat de nodige behandeling voor verzoekers moeder beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst. In het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat integraal deel uitmaakt van die beslissing van 12.02.2018, wordt overigens ook rekening gehouden met het medisch attest van 15.06.2017 van de behandelende neurochirurg.

Verzoekende partij kan aldus niet stellen dat de bestreden beslissing onwettig is omwille van de gezondheidsproblemen van de moeder waarvoor opvolging en behandeling nodig zou zijn in België. Evenmin kan ernstig gesteld worden dat het Bestuur geen of onvoldoende rekening zou gehouden met de medische toestand van de moeder van verzoeker.

Blijkens het dossier werd tevens het gezinsleven van verzoeker onderzocht en werd er geconcludeerd dat de moeder eveneens onwettig op het Belgisch grondgebied verblijft. Ook werd rekening gehouden met de banden die werden gecreëerd met België, maar dienaangaande werd geconcludeerd dat niet blijkt dat deze banden zouden vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

Het bestuur beschikt ter zake over een ruime beoordelingsvrijheid en er kan niet gesteld worden dat er sprake is van een kennelijk onredelijke besluitvorming.

Een schending van de door verzoekende partij aangehaalde middelen wordt niet aangetoond.

De middelen zijn niet gegrond."

3.1.3.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2 De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3 Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”.

Verzoeker voert aan dat er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen het bestuursoptreden in deze zaak en de feiten waarop de bestreden beslissing is gebaseerd. Verzoeker voert aan dat hij en zijn moeder om medische redenen verder in België dienen te verblijven en om deze redenen niet naar Angola kunnen worden gerepatriëerd. Zo licht verzoeker in de feiten uiteenzetting van zijn verzoekschrift toe dat op 14 juni 2018 ten aanzien van hem (en zijn moeder) een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) werd genomen, maar dat zijn moeder en hijzelf op 6 juli 2018 om medische redenen werden vrijgelaten. Ter terechtzitting wijst de raadsvrouw van verzoeker er (onder meer) nog op dat het thans bestreden inreisverbod werd genomen op het ogenblik dat er nog geen uitspraak was in de beroepsprocedure tegen de negatieve 9ter-beslissing maar dat deze beslissing thans werd vernietigd door de Raad, zodat ook de thans bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

In de thans bestreden beslissing wordt de termijn voor het opleggen van een inreisverbod met een duur van drie jaar onder meer als volgt gemotiveerd:

“Betrokkenes asielaanvraag (als minderjarige zijn moeder volgend) en regularisatieaanvragen op basis van medische redenen werden geweigerd.”

En

“Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven.”

Vooreerst wordt opgemerkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het bepalen van de duur van het inreisverbod het nuttig heeft geacht te verwijzen naar de door verzoeker ingediende aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar de uitkomst van deze procedures.

Zoals de raadsvrouw van verzoeker ter terechtzitting terecht opmerkt vernietigde de Raad inmiddels bij arrest nr. 210 898 van 12 oktober 2018 de beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van 12 februari 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 13 juni 2017 ongegrond werd verklaard. Nu het verzoekschrift gericht tegen de thans bestreden beslissing dateert van 6 juli 2018 en het voornoemde arrest van de Raad dateert van 12 oktober 2018 kon verzoeker in zijn verzoekschrift nog niet naar dit arrest verwijzen. Gelet op de retroactieve werking van dit vernietigingsarrest zal in het rechtsverkeer moeten worden gehandeld alsof deze vernietigde beslissing nooit genomen is (RVS 29 augustus 2012, nr. 220.489), zodat de machtigingsaanvraag die op 13 juni 2017 werd ingediend, op 14 juni 2018, dit is het moment dat de thans bestreden beslissing werd genomen, geacht wordt hangende te zijn. Verzoeker valt terug op de beslissing van 7 augustus 2017 waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 13 juni 2017 ontvankelijk werd verklaard. Gelet op het voorgaande houden de motieven in de bestreden beslissing dat “(b)etrokkenes (...) regularisatieaanvragen op basis van medische redenen werden geweigerd” en “(b)etrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven” geen stand meer en zijn de specifieke omstandigheden van het geval niet meer deze zoals vermeld in de bestreden beslissing.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet wordt aangetoond.

3.1.3.2. Het verweer in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan het voorgaande.

De verwerende partij voert in de nota met opmerkingen aan dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier. De verwerende partij stipt aan dat de machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 12 februari 2018 ongegrond werd bevonden. De verwerende partij verwijst naar 'het privilège du préalable' waaruit volgt dat deze beslissing wordt vermoed wettig te zijn, zolang deze niet wordt vernietigd. Het gegeven dat een beroep tot nietigverklaring werd ingediend tegen vernoemde beslissing doet volgens de verwerende partij hieraan geen afbreuk.

Nu de Raad bij arrest nr. 210 898 van 12 oktober 2018 de beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van 12 februari 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 13 juni 2017 ongegrond werd verklaard heeft vernietigd, is het betoog van de verwerende partij in de nota met opmerkingen niet pertinent. Gelet op de retroactieve werking van dit vernietigingsarrest zal in het rechtsverkeer moeten worden gehandeld alsof die vernietigde beslissing nooit genomen is. Een vernietigingsarrest brengt aldus de zaken weer in de toestand waarin ze zich vóór het nemen van de door het arrest vernietigde beslissing bevonden ("*status quo ante*") (RvS 29 augustus 2012, nr. 220 489).

3.1.3.3. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek naar de overige grieven dringt zich dan ook niet verder op.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 juni 2018 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET